

in eindeloze variatie op stilte en rust spelen. Ze komen op het speelveld en je kijkt naar hen. Ze beheersen volkomen de techniek van de totale inleving en de transformatie. Lupa beweert dat je zijn acteurs als mensen ziet, maar dat is niet helemaal waar. Het sprekendste voorbeeld daarvan is Piotr Skiba (van hem ken ik toevallig de naam). Zijn houding, zijn witte pruik, zijn gestamel roepen volledig de figuur van Warhol op. Maar als de acteurs komen groeten en Skiba zijn pruik aftrekt, staat er een persoon op de planken van wie je eerder tijdens de lange theatertocht die *Factory 2* is, geen glimp hebt gezien. Zo beweegt deze voorstelling zich volledig in de traditie van Stanislavski, en biedt Lupa een sterk staaltje van ingeleefd realisme. Op vele vlakken levert dit een adembenemende voorstelling op.

Johan THIELEMANS

NOOT

- 1 In het programmaboekje en op internet vind ik nergens de echte rolverdeling. Je leert dat Lupa de verantwoordelijke is voor de voorstelling, en dan volgt een grote groep namen: de leden van zijn ensemble. Ze leveren wel grote kwaliteit, want anders zou deze lange voorstelling niet tot op het einde kunnen boeien, maar over hun specifieke taak krijg je geen informatie. Omdat ik de bijdrage van acteurs belangrijk vind, protesteer ik daartegen. Ze verdienen stuk voor stuk geïdentificeerd te worden. Het vermelden dat ze tot Lupa's troep behoren, is ontoereikend. Ook belangrijke regisseurs leven slechts bij de gratie van het talent van de verschillende spelers. Het is een kwalijke praktijk die je in het hedendaags theater meer tegenkomt. Vandaar dat ik op dit punt van mijn verhaal alleen kan zeggen dat deze acteur, die ons van een schitterend moment laat genieten, anoniem moet blijven.

'T ARSENAAL SPEELT "DRIE ZUSTERS"

Wie beweerde al weer dat het hedendaagse theater geen "repertoire" meer brengt? Binnen een tijdspanne van hooguit een paar maanden zagen we spannende producties van Ibsens *Spoken* (Toneelgroep Amsterdam), Claus' *Bruid in de morgen* (NTGent), Camus' *Caligula* (Het Paleis), Shakespeares *Othello* (Laika), en Tsjechovs *Drie Zusters*.

't Arsenal uit Mechelen dat zich trouwens profileert als een gezelschap dat zich toespitst op klassiek en hedendaags repertoire bracht tijdens het seizoen '10-'11 een boeiende productie van *Drie Zusters*. Van de vier bekende klassiekers van Tsjechov is *Drie Zusters* wellicht het stuk dat het meest typisch is voor de stijl en de thematiek van zijn werk. Een onbestemd verlangen en een nostalgie voor het verloren geluk bepalen volledig de weemoedige stemming in dit stuk. De drie zusters dromen ervan naar Moskou te gaan maar dit is slechts een concretisering van het ongrijpbare geluk. De personages cirkelen haast doelloos rond elkaar. Terwijl de drie zusters nog dat onvervulde verlangen koesteren, vertegenwoordigt de verzopen legerarts een illusieloos cynisme. De jonggetrouwde Masja wordt verliefd op de batterijcommandant Versjinin, maar ook deze onmogelijke relatie veroorzaakt slechts desillusie.

Regisseur Michael De Cock realiseerde een beklijvende, eigentijdse enscenering. Hij plaatst het stuk in een eenvoudig, gestileerd decor (Stef Depover) van houten planketten die herhaald worden in de schaarse zetstukken – een bank, een stoel.

De voorstelling begint met Anfissa (Hilde Van Haesendonck) die een Duits lied zingt over de jeugd die nooit weerkeert. Dit zet meteen de juiste toon van melancholie die het stuk kenmerkt.

De cast hanteert een opvallend hedendaagse acteerstijl waarbij zij vaak recht naar het publiek toe spelen. Grote afstanden tussen de personages beklemtonen de eenzaamheid, behalve in het geval van de zusters, wier lot verbonden is. Er is overigens een pakkend slotbeeld waarin zij alle drie dicht bij elkaar klitten.

De Cock zoekt een evenwicht tussen de verstilde toonaard die dit droefgeestig stuk vraagt en een sterke, fysieke expressiviteit. Af en toe zijn er heftige uitbarstingen, zoals op het einde wanneer bij het afscheid Masja op Versjinin springt, zich wanhopig aan hem vastklampt en de andere zussen haar slechts met veel moeite losrukken. Ook Andrej (Michael Vergauwen) heeft zo'n pakkend, verscheurend

Drie zusters door 't Arsenal (©Staf Depover)

moment. Hij is de broer van de zussen die getrouwd is met de bazige Natasja die steeds meer het huis wil inpalmen. In een verrassende uitbarsting schreeuwt hij plots al zijn opgekropte gevoelens en frustaties uit.

Een erg mooi en sterk beeld krijgt de toeschouwer ook wanneer Olga bezig is een hoop kleren –bedoeld voor de slachtoffers van de brand – te sorteren. De gedetacheerde, van een ingehouden pijn getuigende wijze waarop ze dat doet –of niet doet – visualiseert haar innerlijke chaos en de doelloosheid waarin bijna alle personages gevangen zitten.

Deze productie is ook acteurstheater van hoog niveau want de drie zussen worden schitterend geïndividualiseerd. Eline Kuppens is de jonge, speelse Irina, Veerle Dobbelaere de ietwat frivole Masja terwijl Mieke De Grootte mooi gestalte geeft aan de plichtsbewuste, zorgzame Olga. Maar alle drie delen zij het onbestemde verlangen en een pijnlijke wanhoop.

Jozef DE VOS

Drie Zusters door 't Arsenal, Mechelen. Regie: Michael De Cock; vormgeving: Stef Depover. Premiere: Mechelen, 16-19 febr. 2011. Voorstelling in C.C. Koksijde: 4 maart 2011.